SOPHIE EN DE TOVENAAR

DOOR R.W. TJERKSTRA

© NOVEMBER 2005

"Waar gaat ze nu weer helemaal heen?" dacht Sophie. Ze was met Linda aan het winkelen, en had haar al een paar keer verteld dat ze helemaal niet in dit gedeelte van de stad mocht komen van haar vader. Maar Linda wist een paar leuke kledingzaken, had ze gezegd. Inderdaad, als je van zwarte T-shirts met rare teksten hield, en armbandjes met ijzeren punten eraan, dan waren de zaken waar Linda haar heen had gesleept helemaal het einde, maar voor Sophie was er tot nu toe niet veel interessants te zien geweest. Linda kleedde zich de laatste tijd zo raar! En als Sophie met haar naar een feestje ging deed ze altijd zwarte lippenstift op, en verfde ze haar ogen helemaal zwart. Sophie begreep haar af en toe niet meer helemaal. Maar goed, ze moest altijd wel lachen om Linda's rare ideeën en streken, en de twee vriendinnen konden het nog steeds prima met elkaar vinden. Daarom slenterde Sophie nu weer achter Linda aan. "Ik wil graag nog even daar op de hoek kijken," zei Linda. Ze wees naar een winkel in de verte, die er op het eerste gezicht wat normaler uitzag dan de zaken waar ze tot nu toe waren geweest.

"OK, maar ik wil eerst even daar aan de overkant kijken. Ik kom zo wel naar je toe, goed?" Sophie had aan de overkant een winkel gezien met schrijfwaren. Omdat het bijna Sinterklaas was, wilde ze graag kijken of er daar iets leuks voor pappa te koop was.

"Prima, dan zie ik je zo wel." Sophie stak de straat over, en Linda liep verder naar de kledingzaak. Even later stond Sophie in de etalage van de schrijfwinkel te kijken. Er lagen allerlei prachtige vulpennen en schrijfblokjes, maar alles was wel erg duur, vond ze. Dat kon ze van haar schamele zakgeld nooit betalen. Ze keek nog even verder, maar werd al snel opgeschrikt omdat ze Linda haar naam hoorde roepen.

"Sophie! Moet je hier eens kijken!"

Sophie draaide zich om. Aan de overkant van de straat stond Linda enthousiast naar haar te zwaaien. Nieuwsgierig stak Sophie de straat over. Halverwege ging ze langzamer lopen. Het winkeltje waar Linda voor stond zag er interessant uit. Hij viel op in de oude straat omdat hij modern en smaakvol was ingericht, en er niet schreeuwerig uitzag. Boven het raam van de etalage hing een bord waarop met grote witte letters was geschreven: "*Fred Janszoon, tovenaar*". De etalage was wat kaal. Er lagen maar een paar voorwerpen in, en er stonden wat bordjes. Sophie was intussen op het trottoir aangekomen, en werd enthousiast vastgepakt door Linda. "Hier, moet je dit zien," zei die. "Eeuwig brandende kaarsen!"

"Ach kom nou. Die gaan vast wel een keer weer uit," zei Sophie.

"Ja maar hier dan. Een wegzoekend kompas. Wat is dat nu weer?" Linda wees naar een apparaatje met een wijzertje erop dat zenuwachtig heen en weer aan het bewegen was.

"Hm. Het lijkt wel of het nu de weg een beetje kwijt is," zei Sophie. "Maar moet je hier eens kijken: een oneindig theezakje! Hier, er staat bij: "Kent u het probleem? U krijgt onverwacht gasten, en net als u thee wilt zetten weet u weer waarvoor u nog naar de supermarkt moest. Met dit fantastische product zijn deze zorgen ogenblikkelijk voorbij. Hiermee kunt u thee zetten zo vaak u wilt; u zult altijd een heerlijk geurige pot voor uw gasten kunnen neerzetten. Verkrijgbaar in elke gewenste smaak." "

"Fijn. Dan drink je de rest van je leven Earl Grey," zei Linda met gefronste wenkbrauwen.

"Het lijkt mij wel handig. Mijn vader vergeet ook altijd om koffie en thee te kopen."

"Vind je niet dat deze winkel er wat raar uitziet voor een feestwinkel?"

"Misschien moeten we eens binnen kijken?" zei Sophie nieuwsgierig. Ze duwde de deur open en stapte naar binnen. Linda volgde haar aarzelend. De inrichting van de winkel was binnenin al net zo als in de etalage: sober en smaakvol, met vele grijstinten. Wel een beetje saai, vond Sophie. Ze keek nieuwsgierig in de enige vitrinekast die het winkeltje rijk was.

"Moet je hier eens kijken," zei Linda. "Heb je dit wel eens gezien? Een zelflezend boek! Dat is wel wat voor mijn vader, die houdt helemaal niet van lezen." Sophie bekeek het kaartje dat naast het boek stond. Er stond op:

> *Heeft u moeite met lezen? En wilt u toch intellectueel overkomen? Dan is dit het perfecte product voor u! Dit boek hoeft u alleen maar open te slaan. Het leest zichzelf, in een prettige stem, waarvan het timbre en tempo zijn aan te passen aan uw specifieke behoefte. U hoeft alleen nog maar lekker op uw sofa te zitten luisteren, en te genieten van uw bier.*

"Nou, als je dit briefje hebt gelezen weet je dat je ook wel een normaal boek kan lezen," zei Sophie.

"Daarom heb ik het briefje ook zelflezend gemaakt," hoorde ze een donkere stem achter zich. Ze sprong verschrikt op.

"O! Ik had u niet gezien." Ze draaide zich om en zag een lange magere man in een keurig pak staan.

"Sorry dat ik u liet schrikken, mevrouw. Wat kan ik voor u doen?" zei de man.

"Eeuh, we kijken even rond, als u dat goed vindt," zei Linda.

"Ja hoor, dat is prima. Als u iets wilt weten vraagt u het maar."

Sophie en Linda keken nog wat verder de winkel rond. Ze voelden zich echter zo in de gaten gehouden door de eigenaar, dat Sophie hem na een tijdje vroeg: "Bent u echt een tovenaar?"

De man knikte en stak zijn hand uit. "Jazeker! Aangenaam, Fred Janszoon. Met wie heb ik de eer?"

Aarzelend nam Sophie Fred's hand aan. "Sophie Vermeer," zei ze. Ze keek nog eens goed naar hem. Hij zag er helemaal niet uit als een tovenaar. Hij had een keurig pak aan, met een stropdas, en nette schoenen.

"Ik zie je denken," zei Fred. "Waar is zijn punthoed en zijn toverstafje?"

"Tovenaars bestaan toch helemaal niet?" zei Linda. Fred draaide zich naar haar om.

"O nee?" zei hij. "Hoe verklaar je dit dan?" Hij wees naar Linda en prevelde wat. Sophie zag dat er vonkjes tussen zijn vingers oversprongen als hij ze bewoog. Ze keek naar Linda, die stomverbaasd stond te kijken naar allemaal kleine gele vlindertjes die plotseling rond haar hoofd fladderden.

"Wat gaaf! Hoe doe je dat?" stamelde Linda.

"Magie, meisje," zei Fred. Hij keek naar de vlindertjes, die zich nu door de hele winkel verspreidden. "Nu is het mooi geweest," zei hij na een tijdje. Hij stak zijn vijsvinger uit en draaide er een rondje mee boven zijn hoofd, terwijl hij weer wat onverstaanbaars prevelde. "Pof!" hoorde Sophie, en alle vlindertjes waren verdwenen.

"Ik kan je ook helpen als je problemen hebt," zei Fred. "Hier, lees dit maar eens." Hij drukte de meisjes een foldertje in handen. Nieuwsgierig vouwde Sophie het open. Net toen ze wilde beginnen te lezen hoorde ze een harde klap, gevolgd door het gerinkel van glas. Het leek van buiten op straat te komen. Geschrokken

keek ze door het raam, en inderdaad, vlak voor de winkel waren twee auto's tegen elkaar aan gereden.

"Nee hè, niet weer!" mompelde Fred, en hij liep naar buiten. Linda en Sophie liepen er nieuwsgierig achteraan. Buiten stonden twee mensen beteuterd naar hun auto's te kijken. "Ik heb een bezwering op de straat gelegd waardoor mensen langzamer gaan rijden of lopen als ze in de buurt van mijn winkel komen. Maar hij werkt misschien wat té goed. Dit is al het vijfde ongeluk deze week," fluisterde Fred de meisjes toe. Hij liep op de auto's toe. Ondertussen doorzocht hij zijn jaszakken. "Waar heb ik hem toch?" zei hij. "Ah, daar is hij al." Hij haalde iets dat leek op een lucifershoutje uit zijn binnenzak.

"Dag meneer, mevrouw," zei hij tegen de eigenaars van de auto's. "Ik ben Fred, de eigenaar van die winkel daar. Ik zal uw koetsen wel even repareren." Hij liep om de auto's heen om de schade goed te kunnen bekijken. De twee eigenaars keken verbaasd naar hem.

"Ah, ik zie het al. Een simpele spreuk zal voldoende zijn." Fred zwaaide met zijn stokje. "Het zal toch geen toverstokje zijn?" dacht Sophie. Het stokje begon licht te geven, steeds feller, en plotseling sprongen er een heleboel kleine vonkjes van het stokje naar één van de auto's. Het verbrijzelde achterlicht begon te trillen, en langzaam leek het zich weer te herstellen. Het leek een beetje op een wond die langzaam dicht groeit, maar dan sneller, vond Sophie. Na een tijdje was het achterlicht heel, en kon Fred verder gaan met de bumper van de auto. "Wat een raar ding is dat. Het helpt duidelijk niet tegen botsingen," vond hij. "Wacht maar." Hij raakte met zijn stokje de bumper aan. Er verscheen een grote luchtbel, die uit de bumper leek te groeien. Na een tijdje vond Fred de bel groot genoeg, en raakte hij de bumper op een andere plek aan. Zo ging hij door tot de hele bumper onder de grote zwarte bellen zat. "Ik zal ze nog even een kleurtje geven," zei Fred. Hij raakte elke bel aan met zijn wijsvinger, en ze verschoten van kleur. Toen hij klaar was had elke bel een andere kleur: felrood, geel, goud en zilver. Fred stond er tevreden naar te kijken, maar de eigenares van de auto was er niet zo blij mee. "Waar denk je dat je mee bezig bent?" snauwde ze hem toe.

"Ik heb uw koets beter gemaakt," zei Fred. Hij keek haar stralend aan. "Vindt u het niet mooi?"

De mevrouw stampvoette van woede. "Nee, ik vind het niet mooi. Ik weet niet hoe je het gedaan hebt en dat interesseert me ook niet, maar je zorgt er maar voor dat het weer goed komt!"

Fred keek sip naar de grond. Zijn schouders gingen wat naar beneden. "Nou. Goed dan," zei hij na een tijdje. Hij zwaaide weer met zijn stokje en prevelde weer wat. "Pof! Pof! Pof!" daar knalden alle bellen kapot. "Rinkel!" daar ging het achterlicht. Fred stopte zijn stokje weer in zijn binnenzak. De mevrouw stapte in haar auto, gooide hard de deur dicht en reed weg.

Fred liet zich niet uit het veld slaan, en ging enthousiast aan de gang met de gedeukte motorkap van de andere auto. "U heeft wel een hele saaie koets," zei hij tegen de eigenaar. "Ik zal hem eens even wat mooier maken." Hij zwaaide weer met zijn stokje, en dit keer leek er wel water uit te komen dat zich over de hele motorkap verspreidde. De motorkap golfde en verschoot van kleur. "Zo," zei Fred, en hij haalde het stokje weg. Toen het water was verdwenen was de motorkap veranderd in een soort bank, met zachte kussens erop. "Ziet u? Nu kunt u heerlijk op uw koets uitrusten in de zon, als u op de plaats van bestemming bent aangekomen," zei Fred trots. De eigenaar van de auto, een keurige oudere man, keek hem met een verwilderde blik aan. "Ik... jij... nnn..." zei hij.

"U hoeft me niet te bedanken hoor, het was een kleinigheid," zei Fred. De man wierp hem een donkere blik toe, sprong in zijn auto en reed weg. Zuchtend liep Fred terug naar de winkel. Hij was Linda en Sophie helemaal vergeten. Linda trok Sophie mee. "Kom, we gaan naar huis," zei ze. Ze liep snel weg, en Sophie struikelde achter haar aan.

"Wat een *loser* zeg!" mopperde Linda, toen ze de straat uit waren.

"Hoezo?"

"Heb je wel opgelet? Hij noemt auto's koetsen, en alsof die aanrijding niet al erg genoeg was, ging hij ze nog even erger kapot maken!" Linda keek Sophie boos aan.

"Ik vind het zielig voor hem. Hij deed zo zijn best, en iedereen was boos."

"Ik vraag me af hoe hij dat deed. Hij kan wel heel goed goochelen," zei Linda.

"Ik ga eens bedenken of ik hem kan helpen met zijn winkel."

"O, Sophie, doe dat nou niet! Je kan toch niet iedereen helpen die je zielig vind? Je moet niet iedereen aardig vinden die je tegenkomt!"

Sophie keek Linda aan en haalde haar schouders op. "Ik vind hem aardig. Maar ik moet naar huis. Ik ga daarheen, OK?" Ze wees in de richting van haar huis.

"OK, dan zie ik je op school wel weer." De meisjes namen afscheid en Sophie liep alleen verder naar huis.

's Avonds in bed lag Sophie te piekeren. Hoe kon ze Fred helpen? Ze had niet aan haar vader verteld wat ze die middag gedaan had, want ze wilde niet dat hij wist dat ze in dat gedeelte van de stad was geweest. Hij had dat streng verboden, hoewel Sophie niet helemaal begreep waarom. Ze moest nu dus helemaal zelf verzinnen wat ze voor Fred kon doen. Dat winkeltje was niets voor hem, dat had ze wel gezien. Hij had veel te weinig spulletjes, en Sophie vond hem ook geen echte verkoper. Hij kon veel beter iets anders gaan doen. Ze knipte het licht aan en pakte het foldertje dat ze van Fred gekregen had. Nieuwsgierig vouwde ze het open en begon te lezen. Er stond in:

> *U denkt misschien dat magie en tovenaars alleen bestaan in sprookjes en verhalen. Niets is minder waar! Tovenaars hebben altijd bestaan, en hebben een onuitwisbaar stempel gedrukt op de wereldgeschiedenis.*

Er stond nog een heel verhaal, maar dat vond Sophie niet zo interessant. Even verderop, onder een plaatje van een tovenaar met een puntmuts, stond de tekst: *Wat kan magie voor ú betekenen?* Nieuwsgierig las ze verder:

> *Het aantal situaties waarin magie uitkomst kan brengen is schier eindeloos. Ik zal u een aantal voorbeelden geven:*
>
> *Bent u iets of iemand kwijt? Ik ben gespecialiseerd in het terugvinden van personen of voorwerpen. Ik kan alles terugvinden, waar het zich ook bevindt, mits het nog bestaat. Mocht het door u gezochte voorwerp vernietigd zijn, of de door u gezochte persoon overleden, dan kan ik voor u de plaats en het tijdstip achterhalen waarop het gebeurde.*
>
> *Bent u in blijde verwachting? Ik kan u vertellen of het een zoon of een dochter betreft!*

Magie is ook zeer geschikt voor het repareren van gebroken voorwerpen of ledematen. Gegarandeerd vrijwel pijnloos!

Sophie sloeg het foldertje dicht en grinnikte. "Vrijwel pijnloos, ja ja," dacht ze. "Ik ga liever naar een echte dokter." Ze knipte het lichtje weer uit en dacht na. Er moest toch iets zijn waar Fred goed in zou zijn. Als hij nou eens schoonmaker werd? Aan schoonmaken had Sophie een grondige hekel. Ze snapte maar niet waarom haar vader altijd na het eten direct wilde afwassen en het aanrecht schoon wilde maken. Ook moest ze elke week haar kamer opruimen. Bah, wat vond ze dat altijd vervelend! Misschien dat Fred wel heel snel alles schoon en opgeruimd kon toveren. Maar ja, ook met magie bleef schoonmaken vervelend werk, dacht ze. Misschien was het dus toch niet zo'n goed idee. Ze piekerde nog even verder. "Hij was wel erg creatief met die auto's," dacht ze. "Misschien moet hij daar iets mee doen." Ineens schoot door haar hoofd: Hondentrimmer! Dat is vast iets voor hem. Hij kan hele nieuwe kapsels bedenken, en die honden vinden het vast niet erg. Ze dacht nog even verder. Misschien hield Fred wel helemaal niet van honden. "Nou ja, ik zal het hem toch maar eens vertellen. Wie weet vindt hij het een goed idee," dacht ze, en even later lag ze te slapen.

De rest van de week had Sophie het erg druk met school, en had ze geen tijd om naar Fred's winkeltje te gaan. Maar toen het weekend was ging ze weer naar hem toe. Ze probeerde Linda over te halen mee te gaan, maar die wilde niet. "Ik vind hem eng," zei die. Dus ging Sophie maar alleen. Na een lange koude wandeling kwam ze bij Fred aan. Hij zat somber in een hoek te wachten op klanten. Toen hij Sophie zag klaarde zijn gezicht op.

"O, hallo Sophie," zei hij. "Wat leuk dat je er weer bent."

"Hallo. Ik kwam weer even kijken."

"Je komt zeker niets kopen," zei Fred verdrietig.

"Nee," zei Sophie. Op dat moment kwam er een oudere mevrouw de winkel binnenlopen. Resoluut liep ze naar Fred toe en hield hem een nat theezakje onder de neus.

"Ik heb vorige week dit oneindige theezakje bij u gekocht, maar hij maakt nu hele vieze thee!" zei ze boos.

Fred zuchtte. "Ja, mevrouw? Welke smaak had u gekocht?"

"Nou, theesmaak. Wat dacht je dan?"

"Er zijn verschillende thee smaken mevrouw. Maar ik zal u uw geld teruggeven, dan kunt u een ander theezakje kopen."

"Je denkt toch niet dat ik nog wat bij je koop hè? Hier, ik heb hier ook nog zo'n kindervisie van je. Dat leek me handig; dan zie ik mijn kleinkinderen nog eens. Mijn kinderen willen nooit meer met ze bij me langs komen." Ze hield Fred een glazen bol onder de neus, waarin vreemde wolkjes ronddraaiden. "Zie je? Die doet het ook al niet meer!"

Fred tuurde in de bol. "Warmt u hem wel op voordat u erin kijkt?"

"Moet dat? Hoe moet ik dat nou weten?"

"Dat staat in de handleiding mevrouw."

"Wat moet ik doen dan, hem op de kachel zetten ofzo?"

"Nee, gewoon een tijdje uw hand erop leggen is goed genoeg."

De mevrouw legde haar hand op de bol. Sophie ging iets dichterbij staan om het beter te kunnen zien. Inderdaad verdwenen de wolkjes langzaam. Er verscheen een klein jongetje, dat in een speeltuin aan het rondlopen was.

"Wat!" riep de mevrouw. "Zijn ze weer zonder mij naar de speeltuin gegaan!" Ze tuurde in de bol, al mopperend en scheldend op haar "vreselijke schoonzoon." Het jongetje was intussen druk bezig de trap van de hoge glijbaan op te klimmen.

"Hee," zei Sophie, "Dat is die speeltuin aan de andere kant van de stad, bij het park! Daar gingen mijn vader en ik vroeger wel eens naartoe."

De oude mevrouw keek haar aan. "Weet je dat zeker, kindje?"

Sophie knikte. Ze wist het heel zeker. De vrouw slaakte een gilletje van vreugde en rende de winkel uit. "Ik zal ze wel eens even vertellen wat ik van ze denk!" riep ze over haar schouder. Fred en Sophie keken haar na. "Mevrouw, uw kindervisie!" riep Fred nog, maar ze was al verdwenen. "Hm," zei Fred, "Deze bol doet het nog wel goed."

"Hoezo?"

Fred zuchtte weer. "Ik weet niet wat het is. Er komen steeds mensen terug met dingen die ze hier gekocht hebben die ineens niet meer werken. Ik heb al een paar eeuwig brandende kaarsen terug gekregen, en zojuist dat theezakje. En ik heb ook al wat mensen gehad van wie de kindervisie ineens hele vreemde dingen liet zien, die helemaal niet konden gebeuren."

"O ja?" vroeg Sophie nieuwsgierig. "Wat dan?"

Fred aarzelde even. "Dat kan ik je niet vertellen, dat blijft het geheim van mij en de klanten."

"Jammer."

Fred zuchtte weer. "Het gaat niet zo goed met mijn winkeltje."

"Nee hè. Ik heb zitten denken. Als je een tovenaar bent kan je alles doen wat je wilt, is het niet?"

Fred glimlachte. "Nou, alles... maar wel veel ja."

"Waarom ga je niet mensen helpen met dingen? Ik heb je foldertje gelezen, en sommige dingen die daarin staan lijken me veel leuker dan zo'n winkeltje. Alleen dat repareren van gebroken armen, dat moet je maar niet doen."

"Ja, maar het is gegarandeerd bijna pijnloos!"

Sophie moest lachen. "Daarom juist. Als je dat zegt worden mensen bang."

"Ik vind een winkeltje wel leuk. Het is rustig werk en je hoeft er niet bij nacht en ontij voor je bed uit."

"Maar waarom begin je dan niet een honden trimzaak ofzo?"

"Een wat?"

"Honden trimmen. Dat is als de vacht van je hond zo pluizig is geworden dat je er een heleboel haar uit moet halen. Of je moet hem scheren. Dat is heel leuk werk want je kan sommige honden hele mooie kapsels geven."

"Ik houd niet van honden. Maar kapper is wel een goed idee." Fred's gezicht klaarde op. "Ja! Ik deed dat vroeger ook wel eens, als het zo uitkwam. Ik was er altijd wel goed in, vond ik zelf. Ik zou van jou een echte diva kunnen maken, met mooie krullen..." Hij graaide in zijn zak naar zijn toverstokje. "Mag ik?"

Sophie twijfelde. Eigenlijk vond ze het een beetje eng. Maar Fred wilde zo graag. En ze wilde altijd al graag krullen hebben; dat steile bruine haar van haar was ze wel een beetje zat. "Goed," zei ze na een tijdje. "Maar maak het niet te gek hè, anders wordt mijn vader boos."

Fred zwaaide wat met zijn toverstokje. "Eens kijken..." zei hij. "Hoe gaan we dat aanpakken. Niet te gek, zegt ze..." Sophie zag weer de vonkjes overspringen tussen zijn vingers. "O, ik weet het al!" Hij danste wat om Sophie heen, en ze voelde een vreemd prikkelend gevoel op haar hoofd.

"Wil je er nog een kleurtje in?"

Sophie dacht even na. “Nee, doe maar niet. Ik weet niet of mijn vader dat goed vindt,” zei ze toen.

Fred wreef wat met zijn vingers door haar haren. Weer voelde Sophie het rare prikkende gevoel. “Klaar!” zei Fred. “Wacht, ik haal even een spiegel.” Hij rende de zaak uit en kwam even later terug met een spiegel, waar Sophie nieuwsgierig in keek.

“Ooo, wat heb je dat mooi gedaan! Precies wat ik wilde!” Haar gezicht was omzoomd met een mooie bos dikke krullen. “Echt prachtig!”

“Ik ben het nog niet verleerd,” zei Fred trots. “Ik ben blij dat je het mooi vindt.” Hij keek Sophie aan in de spiegel. “Ik moet je hartelijk bedanken. Ik heb een nieuwe roeping gevonden! Ik ga meteen aan de slag!” Hij rende door de winkel heen en weer. “Hier zet ik de stoel neer, en daar een paar spiegels. En ik moet ook wat mooie posters hebben, om de zaak wat op te fleuren...”

Sophie zag wel dat Fred het plotseling erg druk had, en besloot maar weer naar huis te gaan. “Tot ziens hoor! En bedankt voor het kapsel!”

“Graag gedaan hoor! Tot ziens!” zei Fred, en hij hield hoffelijk de deur voor haar open. Sophie liep naar buiten.

“O ja,” zei ze, “dat was ik bijna vergeten. Je moet ook reclame maken. Dan weten de mensen dat ze naar jou moeten gaan voor een mooi kapsel!”

“Ik zal erover nadenken,” zei Fred. “Prettig weekend!”

Blij liep Sophie naar huis. Ze vond dat Fred haar echt hele mooie krullen had gegeven! Wat zou pappa ervan zeggen? Ze hoopte maar dat hij haar niet zou vragen waar ze dat had laten doen, en hoeveel het kostte. “Maar hij heeft het nu veel te druk om zich daarover zorgen te maken,” dacht ze. En inderdaad, toen ze thuiskwam was pappa hard aan het werk. ‘s Avonds aten ze eten uit de diepvries, want Sophie en haar vader hadden allebei geen zin om te koken. “Goh,” zei pappa, toen ze het eten op hadden. “Wat een mooie krullen. Ik wist niet dat je naar de kapper geweest was.”

“Je hebt het ook zo druk. Ik zie je bijna nooit meer,” klaagde Sophie. Pappa trok haar op zijn schoot en gaf haar een zoen.

“Je hebt gelijk. Ik ben een slechte vader,” zei hij. “Weet je wat? Morgen eten we lekker Chinees. En volgende week is mijn opdracht klaar. Dan gaan we wat leuks doen, OK?”

“Ja, Chinees! Dat lust ik wel,” lachte Sophie. “En gaan we dan naar de dierentuin?”

“Wat jij wil,” lachte haar vader.

De volgende dag was het zondag. Sophie en haar vader hadden tot laat in de avond een film zitten kijken, en het was al laat toen Sophie wakker werd. Slaperig klom ze uit bed, en keek in de spiegel. De krullen waren er nog, alleen zat haar haar flink in de war. Ze pakte haar borstel en begon het haar te borstelen. “Hé!” dacht ze. De krullen sprongen als vanzelf weer netjes in model. “Da’s handig, dat scheelt een boel werk. Die Fred is echt fantastisch!”

Na het ontbijt ging pappa weer aan het werk. “Jij werkt ook altijd,” zei Sophie. “Ik vind het niet leuk.”

“Tja meis, nog even doorbijten. Als mijn klant dit goed vindt, hoef ik straks een hele tijd niet meer zo hard te werken, dat beloof ik je.”

“Ik hoop het, want ik vind het maar saai hier in huis. Ik ga naar Linda hoor!”

Ze zoende haar vader en liep het huis uit. Even later deed Linda de deur voor haar open.

"Oooh, je hebt krullen!"

"Ja goed hè? Heeft Fred voor me gemaakt!" Sophie vertelde Linda wat ze bij Fred had meegemaakt.

Linda bekeek haar krullen met een donkere blik. "Zo, dus jij zit erachter," zei ze.

"Wat? Waarachter?"

"Heb je die advertenties niet gezien toen je hierheen liep?"

"Eeuh, nee, ik was aan het nadenken."

"Moet je hier maar eens kijken." Linda trok Sophie naar het raam en liet haar het bushokje zien dat tegenover haar huis stond. Daar hing een fleurige poster, met in grote letters de tekst: *Fred Janszoon: een nieuw kapsel als bij toverslag!* Daaronder zag Sophie tot haar grote verbazing en schrik een foto van haarzelf, mét de mooie krullen die ze van Fred had gekregen! Ze keek Linda met grote ogen aan. "O, nee, nu heeft hij mijn foto voor zijn advertentie gebruikt! Nu hang ik in de hele stad! Wat nu?"

"Jouw foto?" vroeg Linda verbaasd. "Míjn foto zal je bedoelen!" Ze tuurde naar de foto op het bushokje.

"Hé ja," zei Sophie. "Hij veranderde even in jou, maar toen ik weer naar de foto keek zag ik mij weer." Verbaasd keken de meisjes naar Fred's advertentie. De foto wisselde een paar keer tussen Sophie en Linda, en bleef toen steken op Linda.

"Blijkbaar weet hij al dat jij bij Fred geweest bent," zei Linda.

"Wat slim van Fred, om veranderende foto's te gebruiken!"

"Hé, kijk, daar komt een meneer aangelopen. Eens kijken wie van ons hij zal zien."

Inderdaad kwam er een meneer naar het bushokje toe. Hij wierp een vluchtige blik op de poster. De foto werd even wazig, en veranderde toen weer in Sophie. Verbaasd keek de meneer weer naar de poster. Linda en Sophie zagen hem grote ogen opzetten toen hij ineens zijn eigen gezicht zag, levensgroot, en met een mooie zwarte kuif op zijn hoofd, in plaats van het warrige bosje haar dat hij nu had. Linda kneep hard in Sophie's hand. "Hij laat je zien met een mooi kapsel!" fluisterde ze. "Hoe zou hij dat gedaan hebben?"

Sophie slaakte een zucht van verlichting. "Gelukkig. Ik was al bang dat we overal in de stad zouden hangen. Dan had ik echt wat uit te leggen aan mijn vader."

Linda haalde haar schouders op. "Mijn vader boeit dat helemaal niets. Die herkent me af en toe niet eens meer, zo dronken is hij dan." Sophie wist niet wat te zeggen. Ze sloeg een arm om Linda's schouder. Na een tijdje zei Linda: "Ik ben benieuwd hoe lang die posters het doen."

"Hoezo?"

"Nou. Heb je ooit iets van Fred gezien dat langer dan een dag werkt?"

"Ach kom. We kennen Fred zelf nog maar net die dagen. Wie weet is hij hier wel heel goed in." Ze keek Linda aan. "En mijn haar zit toch ook nog goed? Dat heb ik nu ook al bijna een dag zo."

"OK, je hebt gelijk. Ik moet niet zo negatief zijn," zei Linda. "Zullen we nu maar huiswerk gaan maken, of een spelletje doen?"

De rest van de dag brachten de meisjes door met spelen en huiswerk maken voor de volgende dag. Tegen het avondeten liepen ze samen naar Sophie's huis, om Chinees te gaan eten. Onderweg bleven ze nog even staan bij de bushalte, om

zichzelf wat beter in de poster te kunnen bekijken.

"Goh, Linda, wil je echt zo'n kapsel?" Linda had op de poster lang zwart steil haar tot ver over haar schouders, in plaats van het halflange springerige donkerblonde haar waar ze in het echt mee rondliep.

"Ja, dat lijkt me wel gaaf. Maar ik mag het niet verven van mijn moeder."

"Misschien moet je ook naar Fred gaan." Sophie pakte Linda bij haar arm en trok haar mee; ze had honger en wilde haar vader niet laten wachten.

"Dat jouw vader je gewoon naar Fred laat gaan begrijp ik niet. Ik vertrouw hem nog niet hoor!"

"Hij weet het ook niet," fluisterde Sophie. "Mondje dicht hè!" Linda keek Sophie lachend aan.

"O, het brave meisje heeft stout gedaan!" grinnikte ze. Sophie keek beschaamd naar de grond. "Ik zeg niets hoor, wees maar niet bang," stelde Linda haar gerust.

Na het eten hielpen Sophie en Linda Sophie's vader met het opruimen van de keuken. Daarna moest Linda alweer naar huis, want het was al laat aan het worden. Sophie's vader ging weer aan het werk, en Sophie had mopperend de TV aangezet en lag nu verveeld op de bank wat te zappen. Plotseling ging ze rechtop zitten. Op de TV was een meneer verschenen, die kleumend voor één van de posters van Fred stond. Sophie hoorde hem zeggen:

"...poster waarop je te zien bent met je favoriete kapsel. We zijn er nog niet achter of Fred Janszoon werkelijk een kapperszaak is, af dat dit een reclamestunt is van een grote elektronica fabrikant. Het feit dat op geen van de posters die we bekeken hebben een adres vermeld staat doet het laatste vermoeden. Het is een ingenieus stukje werk, want we hebben geen enkele camera kunnen vinden in de buurt van de posters die we bekeken hebben. Mocht u meer weten over wie Fred Janszoon is, of hoe de posters werken, dan horen wij dat graag van u."

Het beeld versprong weer naar de nieuwslezer van het Stadsjournaal. Sophie zette de TV zachter en belde Linda.

"Hee, Linda, heb je zojuist het Stadsjournaal gezien?"

"Stadsjournaal? Het is zondag, dan moet mijn vader voetbal kijken, dat weet je toch? Wat was erop dan?"

"Die posters van Fred! Ze weten niet hoe ze werken, en ze weten ook niet wie Fred is. Ze wilden graag van mensen weten wie Fred was. Ze dachten dat het misschien reclame was van een fabriek ofzo."

Linda was even stil. "Je gaat ze toch niet bellen hè?"

"Waarom niet?"

"O, Sophie, denk na! Stel dat je vader erachter komt. Dan ben je nog niet jarig."

Daar had Linda gelijk in. Sophie mocht veel, maar haar vader was wel streng. Als ze iets niet mocht, kan ze dat ook maar beter laten, en ze was al ver over de schreef gegaan door haar haar door Fred te laten betoveren.

"OK, ik doe niets. Maar ik ga nu wel elke avond het Stadsjournaal kijken."

"Je hebt maar geluk met een eigen TV," zei Linda jaloers. "Zeg, ik moet weer ophangen want mijn moeder wil bellen. Ik zie je morgen wel op school, goed?"

"Dag Linda." Sophie hing op en staarde voor zich uit. Wat een sukkel was Fred, dat hij geen adres op zijn posters had gezet. "Wij zijn ook sukkels, want ons was het ook niet opgevallen," dacht ze. Ze werd opgeschrikt uit haar gepeins door haar vader, die naast haar kwam zitten.

"Is het af?" vroeg ze.

"Bijna. ik heb helemaal geen zin meer om te werken. Ik ga zo naar bed."

"Ik vind het helemaal niet leuk dat je zo hard werkt. Ik voel me best eenzaam soms."

"Nog even doorzetten meisje. Donderdag is de grote dag; daarna doe ik een hele tijd heel weinig, dat beloof ik je."

"Ik hoop het maar. Ik ga ook naar bed," zei Sophie. Ze gaf haar vader een zoen en liep naar boven.

Op school spraken Linda en Sophie af dat ze voortaan elke avond naar het Stadsjournaal zouden proberen te kijken. Voor Linda was dat wel moeilijk omdat haar vader meestal 's avonds sport of een film wilde zien, maar ze zou het toch proberen. Dus zat Sophie elke avond aan de buis gekluisterd. De eerste dagen was er niets over Fred te zien, maar op woensdag was er weer een stukje over hem op het journaal. De nieuwslezer zei:

"Afgelopen zondag berichtten wij u over de vreemde posters die overal in de stad hangen." Sophie ging wat rechter op zitten en zette de TV wat harder. Achter de nieuwslezer verscheen één van Fred's bekende posters. "Het mysterie rond deze posters is deels opgelost," meldde de nieuwslezer. "Een reportage van Rachid Kopinsky en Martine van der Wiel."

Het beeld versprong, en nu kon Sophie Rachid zien staan voor een poster van Fred, ergens in de stad. Ze kon niet zo goed zien wat er op de poster stond, omdat Rachid ervoor stond. Hij vertelde: "Ongetwijfeld heeft u ze gezien in bushokjes overal in de stad: de posters waarvan er één hier achter mij hangt. Ze zijn opgehangen in de nacht van zaterdag op zondag. Niemand heeft dat zien gebeuren, en ook de busmaatschappij weet niet wie ze heeft opgehangen. Maar het meest wonderlijke van de posters is wel, dat ze degene die ze bekijkt laten zien, met het kapsel dat hij of zij graag zou willen hebben. Hoe dat werkt is nog steeds een raadsel. Er zijn geen camera's en elektronica gevonden in de posters die wij hebben bekeken. De posters lijken van gewoon papier te zijn gemaakt. Ook het antwoord op de vraag wie de posters heeft opgehangen was tot voor kort in nevelen gehuld. Tot we een tip kregen van een mevrouw uit de Noordersingel.

De camera zoemde uit, en nu zag Sophie een oudere mevrouw naast Rachid staan. "Kunt u ons vertellen wie of wat Fred Janszoon is?" vroeg Rachid.

"Jawel," zei de mevrouw. Ze begon te lopen, en Rachid en de camera liepen mee. "Een paar weken geleden schrok ik wakker van een harde knal," vertelde ze. "Ik keek uit het raam, en zag allemaal blauw en groen licht komen uit die richting." Ze wees, en Sophie zag dat ze in de straat liepen waar Fred zijn winkeltje had, en waar zij en Linda hadden gelopen vlak voor ze het winkeltje ontdekten.

"Ik dacht dat er iemand aan het lassen was, want zo zag het eruit, weet je wel, dat flikkerende licht dat dat geeft?" zei de mevrouw. Rachid knikte. "De volgende dag bleek er ineens een raar winkeltje te zijn gekomen in dat huis dat al tijden lang leegstond. Je kon er zogenaamde eeuwig brandende kaarsen kopen, en oneindige theezakjes."

"Oneindige theezakjes?" vroeg Rachid.

"Ja, theezakjes die oneindig lang meegaan. Je kan er elke keer opnieuw thee van zetten."

Al pratend liepen Rachid en de mevrouw verder, tot ze bij Fred's winkeltje aankwamen. Sophie herkende het eerst niet. Fred had erg zijn best gedaan op zijn kapperszaak; het interieur zag er fleurig uit en er stonden een paar poppen met prachtig haar in de etalage. "Hier is het," zei de mevrouw. "De zaken gingen blijk-

baar niet zo goed, want hij heeft er nu een kapperszaak van gemaakt."

Rachid stond even verbaasd naar de kapperszaak te kijken. Daarna vroeg hij aan de mevrouw: "Gaat u mee naar binnen?"

"Nee hoor, mijn haar is prima zo, dank u wel," antwoordde die. Dus ging hij maar alleen naar binnen.

Het beeld versprong weer, en nu zag Sophie het interieur van de kapperszaak. De camera draaide langzaam van links naar rechts zodat je alles goed kon bekijken. Er stonden een paar stoelen waar mensen op konden zitten wachten als ze nog niet aan de beurt waren. Ook hingen er een paar bewegende posters met mooie mannen, vrouwen en kinderen erop. In het midden van de zaak stond een grote ouderwetse kappersstoel, met een grote spiegel ervoor. En verder was de zaak helemaal leeg. Er was geen potje of flesje te bekennen, en zelfs geen schaar.

Toen de camera bijna de hele zaak had laten zien kwam Fred in beeld. Zenuwachtig in zijn handen wrijvend vroeg hij aan Rachid of die niet een mooi kapsel wilde. Sophie moest lachen; Rachid was kaal! Hoe kon Fred hem nou een mooi kapsel geven? Ondertussen was de camera weer in de richting van de spiegel bewogen die voor de kappersstoel stond. In die spiegel kon Sophie de geluidsvrouw zien staan; een grote vrouw met piekerig blond haar. "Ik wil wel een nieuw kapsel," zei ze.

"O, prachtig!" zei Fred. Vertelt u maar wat u wilt. Alles kan.

"Martine offert zich op, dames en heren," zei Rachid. "Een dappere vrouw."

Martine trok zich daar niets van aan, en zei tegen Fred: "Ik zou het zo graag wat langer hebben, en met een beetje een golfje erin. Niet zo piekerig als het nu is."

Fred keek eens even naar haar. "Hmmm, da's moeilijk. Maar het lukt wel! Neemt u maar plaats in mijn mooie stoel." Martine gaf haar microfoon en apparatuur aan Rachid en nam plaats in de stoel. Fred liep op haar toe en begon om haar heen te dansen, terwijl hij zijn handen om haar hoofd bewoog. Weer sprongen er vonkjes over tussen zijn vingers. Sophie keek heel goed, maar ze kon bijna niet geloven wat ze zag. Het haar leek te groeien, en het werd als vanzelf minder piekerig. Na een minuut was Fred klaar, en had Martine een mooi lang blond kapsel, met een golfje erin. Fred kamde het haar nog even, en zei toen: "Zo! Dat is dan tien euro, mevrouw."

Martine bekeek zichzelf in de spiegel. "O, dit is precies wat ik wilde! Hoe doe je dat zo snel?"

"Tja," zei Fred. Hij keek in de camera. "Dat is nu magie, mensen."

"Dus u beweert dat u mijn kapsel bij elkaar getoverd heeft?"

"Niet bij elkaar getoverd. Ik heb magie gebruikt om uw haar snel te laten groeien, en om de krul er een beetje uit te krijgen. Ik heb er niets bij getoverd. Het is helemaal uw eigen haar."

Het beeld veranderde weer. Sophie zag nu een shot van de kapperszaak. "U ziet het, deze kapper beweert met magie de mooiste kapsels te maken," zei een stem buiten beeld. "We hebben het nieuwe kapsel van Martine laten bekijken door een andere kapper, en die kon er geen extensies of andere onnatuurlijke producten in vinden. Het lijkt erop dat Fred Janszoon de waarheid spreekt, en dat we echt een tovenaar in de stad hebben. De komende dagen houden wij de kapperszaak aan de Noordersingel 121 goed in de gaten."

De documentaire was afgelopen, en Sophie zette peinzend de televisie uit. "Is magie aan je hoofd niet een beetje eng?" vroeg ze zich af. Linda had wel een beetje gelijk. Die mevrouw in de winkel had ook haar eeuwig brandende kaars teruggebracht, en Fred zei zelf dat er meer mensen terugkwamen met dingen die

opeens niet meer werkten. “Wanneer zou mijn kapsel zijn uitgewerkt?” vroeg Sophie zich af. Tot nu toe sprongen de krullen elke ochtend als ze haar haren kamde vanzelf weer keurig in model. “Ach,” dacht ze, “als de krullen eruit gaan knip ik er gewoon een stukje af.”

Even later kwam pappa binnen. “Hé, zit je geen TV te kijken?” vroeg hij.

“Nee, ik wilde eigenlijk net naar bed gaan.”

“Ik heb mijn opdracht af. Morgen is de grote dag!”

Sophie keek pappa aan. Hij zag er moe uit. “Gaat het nog wel goed met je?” vroeg ze bezorgd.

“Ik heb wel erg hard gewerkt de afgelopen weken. Ik ben bekaf.”

“Dan moet je ook maar naar bed gaan. Morgen heb je ook weer een zware dag.”

Pappa zoende haar op haar hoofd. “Je hebt gelijk.” Hij keek haar onderzoekend aan. “Ben je erg boos op me?” vroeg hij.

“Boos? Nee. Wel teleurgesteld. Je werkt steeds harder, en je hebt steeds minder aandacht voor me. Ik vind het helemaal niet gezellig meer.”

Sophie’s vader zuchtte. “Als ik dit goed presenteer morgen heb ik een kans om door te breken. Dan hoef ik niet steeds maar weer te hopen dat ik misschien weer eens een opdracht krijg, maar dan komen de mensen naar me toe!”

“En dan ga je nog harder werken.”

“Ik beloof je dat ik dat niet zal doen. Ik vind het zelf ook wel mooi geweest nu.” Hij drukte Sophie tegen zich aan. “Kom op meid. We zijn allebei moe. Weet je wat we doen? Ik maak twee lekkere bekers warme anijsmelk, en als we die op hebben gaan we slapen, goed?”

Sophie knikte slaperig. Ze wachtte tot haar vader terugkwam met twee grote bekers anijsmelk en twee lekkere plakken koek met roomboter. “Dank je,” zei ze. Langzaam dronk ze haar anijsmelk op. Ze voelde zich schuldig omdat ze niet aan haar vader durfde te vertellen waar ze haar krullen vandaan had. “Hij weet vast niets van Fred,” dacht ze, “Hij werkt alleen maar.” Ze nam zich voor het te vertellen als hij morgen de opdracht aan de klant had laten zien. “Hij heeft nu al genoeg aan zijn hoofd,” dacht ze. Ze kroop dicht tegen pappa aan, en even later viel ze in slaap.

De volgende ochtend werd ze wakker in haar eigen bed. Ze kon zich niet herinneren hoe ze daar gekomen was, maar ze had haar kleren nog aan dus pappa zou haar wel naar boven hebben getild. Wat raar was dat, wakker worden in je eigen bed met je kleren nog aan! Slaperig stond ze op en ging onder de douche. Toen ze beneden kwam liep haar vader door de keuken te ijsberen.

“Dag lieverd.” Hij gaf haar een zoen.

“Dag pap. Heb je me helemaal naar boven getild?”

“Ja. Je sliep zo lief, ik durfde je niet wakker te maken.”

“Heb jij een beetje goed geslapen?”

“Niet echt. Hier, ik heb al boterhammetjes voor je gesmeerd.” Dankbaar nam Sophie het bordje aan wat pappa haar aanreikte. “Zitten mijn kleren goed?” vroeg die.

Sophie bekeek haar vader eens kritisch. “Je moet geen bruine schoenen aan doen. En die das staat je echt niet, hoe vaak moet ik dat nog zeggen?”

“Hij hangt vooraan in de kast.”

Sophie zuchtte. Daar kon ze niet tegenop. “Gooi hem dan eens weg!”

“Ja Sophie.” Pappa deed de stropdas af en gooide hem in de prullenbak. Toen rende hij de keuken uit. Sophie begon haar ontbijt op te eten. Net toen ze dat op

had kwam pappa met een nette stropdas en zwarte schoenen terug.

"Veel beter," zei Sophie. "Ik moet naar school!" Ze zoende haar vader en liep naar de gang.

"Kom je snel terug van school, dan gaan we iets leuks doen vanavond!" riep pappa haar na.

"Ja hoor!" riep Sophie. Ze rende naar boven, poetste haar tanden en ging naar school.

Toen Sophie het schoolplein op liep kwam Linda haar tegemoet rennen. "Heb je het gezien gisteren?" riep ze.

"Ja. Jeetje, hij kan haar laten groeien!"

"Dat heeft hij toch bij jou ook gedaan?" vroeg Linda verbaasd. Ze trok aan één van Sophie's krullen. "Zie je wel, je haar is veel langer dan vroeger."

"Goh, je hebt gelijk. Daar had ik niet eens bij stil gestaan. Het springt elke keer vanzelf in model als ik er met een kam bij kom."

"Zullen we zaterdag weer eens bij Fred gaan kijken hoe het gaat?" vroeg Linda.

"Eeuh, ja, da's goed. Ik weet alleen niet of ik kan, want mijn vader moet vandaag zijn opdracht aan de klant laten zien, dus heeft hij het de rest van de week niet meer zo druk. Misschien gaan we wel leuke dingen doen."

"Goed zeg. Mijn vader doet nooit iets. Gisteren was hij in slaap gevallen, daarom kon ik TV kijken." Linda trok een sip gezicht. "Ik wou dat ik bij jullie kon wonen."

Sophie legde haar hand op Linda's schouder. "Kom op meid. Als we wat leuks gaan doen mag je echt wel mee hoor. Anders is het lang niet zo gezellig." De bel ging en de meisjes liepen gearmd naar binnen.

Na school liep Sophie zo snel als ze kon naar huis. Ze was zo benieuwd of haar vader's klant tevreden was! Thuis werd ze opgevangen door pappa, die haar hoog optilde en tegen zich aan drukte. "Hij was heel tevreden, en ik heb zelfs al een nieuwe opdracht van hem gekregen!"

"Goed zeg! Jij bent een superpappa. Maar eeuh... ga je nu weer zo hard werken?"

"Ik zal mijn best doen om meer tijd voor je te maken. Ik kan nu een werkster betalen om het huis schoon te maken, dat scheelt al heel veel."

"Maar ik doe toch ook veel in huis?"

"Ja, maar dan kunnen we samen leuke dingen doen. Ik ga vanaf nu gewoon van negen tot vijf werken."

"En nu gaan we Chinees eten hè pappa?"

"Ja, lekker. Maar eerst moet je je huiswerk maken."

"O nee," lachte Sophie. "Pappa is vrij en hij heeft weer tijd om over mijn huiswerk te zeuren!"

Die avond spraken Sophie en haar vader af dat ze zaterdag naar de dierentuin zouden gaan. Maar op zaterdag was het heel slecht weer; het regende en er viel af en toe natte sneeuw. Sophie belde Linda op om te zeggen dat ze maar een andere keer zouden gaan, als het beter weer was.

"Maar kom je dan even langs?" vroeg Linda. "Anders verveel ik me zo."

Sophie wilde liever thuis blijven, maar Linda smeekte haar om te komen, dus sprak ze met pappa af dat ze 's middags even bij Linda langs zou gaan. Dus belde

ze daar een paar uur later aan. Linda kwam enthousiast de trap afgestormd en deed open.

"Ha Sophie, wat goed dat je er bent! Gaan we naar Fred?"

Sophie schrok een beetje. Ze was Fred helemaal vergeten. "Eeuh, goed..."

"Ik móét hier weg. Ik word helemaal gek van die vader van mij. Hij zit me continu aan mijn hoofd te zeuren. "Heb je je huiswerk al gemaakt? Zou je niet eens normale kleren aantrekken? Heb je die repetitie al terug?" Gek word ik ervan!"

Linda schoot haar jas aan, en samen liepen de meisjes naar Fred's kapperszaak. Daar was het ontzettend druk. Er zaten en stonden wel 15 mensen te wachten tot ze aan de beurt waren. Fred deed zijn best om iedereen snel te helpen. Hij danste om de kappersstoel heen, zoals Sophie en Linda ook al op TV hadden gezien, en de meeste mensen waren erg tevreden over wat hij deed. Soms ging er iets fout, en kregen klanten ineens groen haar, of het wilde niet meer stoppen met groeien. De mensen die stonden te kijken vonden dat erg leuk en lachten er hartelijk om. Ze vonden Fred een leuke grappenmaker. "Ze denken nog steeds dat het goocheltruukjes zijn," fluisterde Linda in Sophie's oor. Ondertussen deed Fred zijn best om zijn fouten te herstellen. Dat lukte telkens weer, en klanten waarbij iets fout was gegaan hoefden niet te betalen. Sophie en Linda bleven nog een tijdje naar het spektakel staan kijken. Op een gegeven moment vond Sophie het wel mooi geweest.

"Ga je mee?" vroeg ze aan Linda. "Ik moet weer eens naar huis toe." Op dat moment keek Fred, die net stond af te rekenen met een klant, op.

"Sophie!" riep hij. Hij rende op haar toe, en gaf haar een paar dikke zoenen op allebei de wangen. Juch! Dat vond Sophie maar niets. Met haar mouw veegde ze haar wangen af.

"Door jou ben ik nu beroemd," zei Fred stralend.

"Nou, ik denk dat de Stadsomroep daar ook wel mee geholpen heeft," schamperde Linda.

"Ja," grinnikte Sophie. "Volgende keer moet je wel een adres op je posters zetten hoor."

Fred keek beide meisjes handenwrijvend aan. "Willen jullie misschien gratis een mooi nieuw kapsel van mij, als dank?" vroeg hij.

Linda keek Sophie aan. "Ik niet, dank je," zei ze.

"Ik ook niet. Mijn kapsel is nog steeds prachtig vind ik," zei Sophie.

Fred keek teleurgesteld. "Maar jij hebt in de poster een heel ander kapsel," zei hij tegen Linda.

"Ja, maar als ik daarmee thuis kom krijg ik hele erge ruzie met mijn moeder, en dat wil ik niet," zei die.

"Maar daar kan ik ook wel wat aan doen!" probeerde Fred.

"Nee, echt niet, dank je wel," zei Linda. "We moeten nu gaan hoor. Kom je Sophie?" Ze trok Sophie naar de deur.

"Daag, Fred," zei Sophie voordat ze de winkel uit werd getrokken. Even later sloegen ze de hoek om en waren ze alweer bijna bij Linda's huis.

"Ik vind hem nog steeds eng," zei Linda. "Ik vertrouw het niets."

"Ik wel. Mijn haar zit al best lang heel goed, en al die mensen komen blij de winkel uit. Fred doet heel erg zijn best vind ik."

"Hmm." Linda voelde nog eens aan Sophie's haar. "Ik kan er niets raars aan ontdekken. Maar toch ga ik niet bij Fred naar de kapper."

De volgende dag gingen Sophie en pappa bij pappa's vriend Jos eten. Jos was heel benieuwd hoe het ging, omdat hij al een tijd niets meer van ze gehoord had. Hij

had een overheerlijke maaltijd gekookt, en Sophie en haar vader hadden gegeten tot ze geen pap meer konden zeggen. Na het eten praatten ze nog even gezellig na. Jos' hondje Kees klom naast Sophie op de bank en liet zich achter zijn oortjes krabben. Toen het voor Sophie tijd begon te worden om naar bed te gaan liepen ze langzaam naar huis. Het was een heldere nacht en heel koud. Heel ander weer dan de dag ervoor. "Kijk," zei Sophie's vader, terwijl hij naar de lucht wees, "de maan is al bijna vol, zie je dat?"

Thuisgekomen rolde Sophie meteen in bed. Ze sliep de hele nacht door en werd uitgerust wakker. Vrolijk sprong ze haar bed uit. Toen ze na het douchen haar haar kamde, wilde het niet meer zo mooi in model komen als voorheen. Ze bekeek zichzelf eens goed in de spiegel. "Mijn haar wordt lang. Misschien moet ik er weer eens een stukje af laten knippen," dacht ze.

Toen ze beneden kwam had haar vader het ontbijt al klaargemaakt. "Dag Sophie!" zei hij vrolijk.

"Dag pappa." Sophie gaf hem een zoen en nam een paar flinke slokken melk. "Lekker!"

"Weet je wat ik ga doen vandaag? Ik ga het hele huis schoonmaken!"

Sophie keek verbaasd op van haar boterham met jam. "Maar je ging toch een werkster nemen? Dan hoef je toch het huis niet schoon te maken?"

"Maar ik kan die werkster toch niet in deze bende laten schoonmaken?"

"O, pa!" riep Sophie, en ze rolde met haar ogen. "Daar is zo'n werkster toch voor?"

"Nou, ik vind dat het er hier een beetje netjes moet uitzien als ze komt. Bovendien, ik heb nog geen werkster want ik ben nog niet begonnen met zoeken. Dus maak ik het nu eens lekker netjes en schoon."

"Nou, goed. Maar ik ga naar school."

"Eerst je eitje opeten!"

"O, heb je een eitje? Wat lekker!" Samen aten Sophie en pappa hun ontbijt op, en daarna ging Sophie naar school.

De dagen verstreken, en op donderdag kwam Linda ineens op school met een heel mooi nieuw kapsel! In plaats van haar normale donkerblonde haar had ze nu steil bruin haar tot op haar schouders. Sophie kon haar ogen niet geloven.

"Goh, Linda, ben je naar Fred geweest?"

Linda draaide een rondje voor Sophie. "Goed hè. Vind je 't mooi?"

"Ik kan het bijna niet geloven. Je vond Fred toch eng?"

"Ja, maar mijn moeder was er ook geweest, en bij jou zit het nog steeds goed, dus toen dacht ik: "Ik ga ook maar." "

"Het is prachtig." Sophie voelde er eens aan. "We lijken wel zusjes nu." Linda moest giechelen maar zei niets.

De rest van de week verliep saai. De meisjes hadden het erg druk op school, want de meester had allemaal ingewikkelde opdrachten verzonnen. Linda moest erg wennen aan haar lange haar. Het hing overal in, en ze zat er de hele dag met haar vingers door te strijken. En elk moment dat het even kon verdween ze naar het toilet om te kijken of het wel goed zat. Ze was er apetrots op, dat zag Sophie wel. Ze was blij voor Linda. Die was weer een stuk vrolijker, en klaagde ook minder over haar vader.

Zo gingen de dagen voorbij. In het weekend hadden de meisjes geen tijd om bij

elkaar te spelen; ze moesten huiswerk maken. Op maandag hadden ze een repetitie. Vooral Linda was daar erg zenuwachtig over, maar ze dacht toch dat ze hem wel goed gemaakt had. Vrolijk liep Sophie naar huis. Ze ging op tijd naar bed, want ze was moe van het leren en de spanning van de repetitie. De volgende dag werd ze al vroeg wakker. Ze wreef haar ogen uit. "Hé," dacht ze, "wat voelt mijn haar vreemd aan." Slaperig stond ze op en liep naar de spiegel. Plotseling zette ze grote ogen op. "Wat is er gebeurd vannacht?" dacht ze. Haar mooie grote krullen waren verdwenen, en in plaats daarvan had ze een hele dikke bos heel kleine krulletjes gekregen! "O, nee! Zou Linda dan toch gelijk hebben?" dacht ze. Ze pakte een kam en probeerde de krulletjes uit het haar te krijgen. Dat was bijna onbegonnen werk, maar toen ze een hele tijd later klaar was hing het haar slap en steil tot over haar schouders. Blij sprong ze onder de douche, maar het haar was nog maar net nat geworden toen het alweer helemaal in elkaar krulde. Ze droog zich af en keek in de spiegel. Het leek wel kroeshaar wat ze had. Ze kleedde zich piekerend aan. "Ik moet maar weer naar Fred gaan na school," dacht ze. "Wat zal pappa zeggen? O, die is vast heel boos!" Langzaam liep ze naar beneden. In de keuken stond pappa.

"Waar blijf je nou? Het... Wat is er met jou aan de hand?" riep hij verbaasd.

"Ik... mijn haar..." Snikkend vertelde Sophie het hele verhaal. Haar vader hoorde haar zwijgend aan. Toen ze klaar was stond hij een hele tijd naar haar te kijken.

"Ik weet niet of ik je nu moet straffen of troosten," zei hij boos. "Een tovenaar! Ben je gek geworden? Dat had je wel even mogen vragen!"

Sophie zei niets. Ze wist niet wat te zeggen.

"En Linda? Is die ook bij die Fred geweest?"

"Ja, donderdag pas. Die vertrouwde het niet zo."

"Hm. En waarom toen ineens wel?"

"Haar moeder was er ook naartoe geweest. En bij mij bleef het heel lang goed zitten, dus..."

Zwijgend keek pappa Sophie aan. "Jij hebt ook wel de raarste dingen," zei hij toen. "Weet je wat? Ik haal jullie vanmiddag wel met de auto van school op, en dan gaan we samen naar Fred. Ik moet eens even een hartig woordje met hem, en met Linda spreken."

"Ik zal het niet meer doen," stamelde Sophie.

"Nee, dat wil ik best geloven, dat je het niet meer zal doen. Die Fred kan zijn zaak wel op zijn buik schrijven als al zijn klanten zo'n kapsel krijgen. Ga nu maar snel naar school, want je bent al bijna te laat."

Langzaam en verdrietig liep Sophie naar school. "Het is mijn eigen schuld," dacht ze. "Ik had naar Linda moeten luisteren. Dan was Linda zelf ook niet naar Fred gegaan. Hoe zou zij eruit zien? Misschien is er bij haar nog niets gebeurd. Ze heeft het nog niet zo lang." Al piekerend liep ze verder. Toen ze bijna bij het schoolplein was kwam ze Frans tegen. Die bekeek haar met grote ogen, en begon toen hard te lachen.

"Hahaha, Sophie heeft een kroeskop!" Sophie wist beter dan terug te schelden. De laatste keer dat ze Fransje op zijn nummer zette liep hij naar de juf en kreeg zíj straf in plaats van hij! Ze liep dus maar snel door. Fransje liep achter haar aan. "Kroeskop! Kroeskop!" schreeuwde hij.

Op het schoolplein bleek Sophie niet de enige die naar Fred was geweest. Maret, een jongetje dat een klas lager zat dan Sophie, had ineens fel rood haar in plaats van zijn mooie zwarte krullen, en meester Verschuur was plotseling helemaal

kaal! Het zag er erg grappig uit, maar Sophie durfde niet te lachen want ze was bang dat de meester dan boos werd. Maar ze kreeg wel een idee. Ze draaide zich om en greep Fransje, die nog steeds achter haar aan liep, stevig vast. "Als je nog één keer kroeskop tegen me zegt, ga ik naar meester Verschuur," siste ze hem toe. Ze duwde hem van zich af, en liep naar binnen.

Linda was niet in de klas, en toen het pauze was vroeg Sophie aan de juf of ze haar even mocht bellen. Dat mocht. Zenuwachtig draaide ze het nummer. De bel ging heel lang over, en toen Sophie het al bijna op wilde geven kwam Linda aan de lijn.

"Hee, hoe gaat het met je?"

Linda snikte wat. "Ik heb groen haar! En het is ook heel lang geworden! Die Fred is een prutser! Ik voel me zo vies!"

"Ik ook. Ik heb ineens allemaal kleine krulletjes. Fransje riep de hele tijd 'kroeskop!' tegen me. Maar meester Verschuur, die is helemaal kaal geworden! En er was nog een jongetje, die had ineens rood haar in plaats van zwart."

"Jeetje! Wat zou er gebeurd zijn?"

"Ik weet het niet, maar mijn vader haalt ons op na school en dan wil hij met ons langs Fred gaan."

"Mijn moeder is al naar hem toe gelopen, maar zijn zaak is dicht en er staan heel veel boze mensen voor, zei die."

"Hij durft natuurlijk niet naar buiten te komen."

"Het is een lafaard!" zei Linda boos. "Ik kan nog steeds niet geloven dat ik erin getrapt ben."

"Ja. Ik hoop dat het allemaal weer goed komt. Ik heb geen zin om mijn hele leven met dit kapsel te lopen..."

"Wat dacht je van mij dan?" Linda snikte weer.

"He Linda, ik moet ophangen. Je moet de groeten van juffrouw Geelvis hebben. Ik zie je vanmiddag, goed?"

"OK, tot ziens!"

Sophie hing op. Arme Linda. Die kon er al helemaal niet tegen als er iets met haar was. En groen haar hebben leek Sophie ook niets.

Aan het eind van de middag, toen de school bijna afgelopen was, zag Sophie pappa al komen aanrijden met de auto. "Hij is echt boos," dacht ze bang. "Ik hoop dat hij zich weet te beheersen tegen Fred en Linda."

"Sophie, let je op? Je moet je huiswerk nog opschrijven," zei de juffrouw. Snel schreef ze haar huiswerk in haar agenda. Terwijl ze daarmee bezig was ging de bel.

"Wil je dit vanmiddag even aan Linda geven?" vroeg de juf. "Je gaat toch zo naar haar toe?" Ze gaf Sophie een netjes opgevouwen papiertje.

"Ja, goed," zei Sophie verward. "Tot morgen!" Ze nam het papiertje aan en liep snel de klas uit. Pappa zat ongeduldig te wachten in de auto.

"Zo, ben je daar? Waar is Linda?"

"Die is niet geweest vandaag. Ik heb haar gebeld. Ze heeft groen haar, zei ze!"

"O, dat is niet leuk voor haar. Dan gaan we maar even naar haar toe. Ik wil graag even met haar moeder praten."

Zwijgend reden Sophie en haar vader door de stad. Gelukkig was er vlakbij het huis van Linda een parkeerplaatsje vrij. Pappa parkeerde de auto, en even later stonden Sophie en hij voor Linda's deur. Ze belden aan, en Linda deed open. Ze

leek wel een zeemeermin met haar lange lichtgroene haar! Sophie en Linda keken elkaar met open mond aan.

"Ik weet niet wie van jullie het slechter getroffen heeft," zei Sophie's vader.

"Maar Linda, dit is toch bijna wat je wilde? Het is alleen groen in plaats van zwart!"

"Ja, en jij wilde krullen, en moet je nu eens kijken. Zoveel krullen heb ik nog nooit gezien!" Giechelend liepen de meisjes naar boven. Sophie's vader liep er hoofdschuddend achteraan. Bovenaan de trap stond Sophie's moeder hen op te wachten. Zij had een prachtig kort kapsel met allemaal zwarte en witte lokken. "Dag meneer Vermeer. Wat een verrassing, ik zie u hier bijna nooit."

"Nee, dat klopt. Maar dit is wel een bijzondere omstandigheid. Zou ik u en uw man misschien even onder vier ogen kunnen spreken?"

"Jazeker. Mijn man is naar het arbeidsbureau, dus u zult het met mij alleen moeten doen. Meisjes, nemen jullie maar even wat limonade mee naar Linda's kamer."

Sophie en Linda liepen naar boven. "Wat zou hij met mijn moeder willen bespreken?" vroeg Linda. Sophie wist het ook niet. Ze keek peinzend naar buiten. Fred's poster in het bushokje deed het niet meer, en liet alleen nog wat wazige vlekken zien die langzaam van vorm en kleur veranderden.

"Je moeder's kapsel ziet er niet eens zo gek uit," zei ze. "O, ik moest je dit geven van de juffrouw."

Linda nam het papiertje aan en vouwde het nieuwsgierig open. "O, wat leuk, ze wenst me beterschap!"

"Nou, ik hoop maar dat we Fred zodirect te pakken krijgen."

Linda keek Sophie meewarig aan. "Ik mag niet met jullie mee van mijn moeder. "Ik wil niet dat je daar nog een stap over de drempel zet," zei ze tegen mij."

"Jammer. Dan moeten we alleen gaan. Mijn vader is echt heel boos. Ik hoop wel dat hij zich kan beheersen."

"Hij zag er niet erg boos uit."

"Wacht maar, ik ken hem beter dan jij." Op dat moment kwam Linda's moeder binnen.

"Sophie, je vader zit op je te wachten. En Linda, kan ik jou even spreken? Kom, we gaan naar beneden." Samen gingen ze de trap af, en Sophie liep met haar vader de tweede trap af naar de voordeur.

"Tot ziens!" riep ze.

"Daag," zeiden Linda en haar moeder, en Sophie deed de deur in het slot.

"Die kant op," zei Sophie tegen pappa. Zwijgend liepen ze naar Fred's kapperszaak. Daar stonden nog steeds vele mensen zich voor de deur te verdringen.

"Jullie hebben het nog getroffen, als ik dat zo zie," zei pappa. Inderdaad. Wat een vreemde kapsels hadden ze! Er was een meneer bij met heel lang haar dat aan de ene kant van zijn hoofd wit was, en aan de andere kant donkerpaars. En een hele deftige mevrouw met een hanekam. Sophie zag ook Maret met zijn vader ergens aan de kant staan. Pappa drong zich door de menigte naar de deur van de winkel. Hij trok Sophie achter zich aan. Ze tuurden naar binnen, maar daar was het donker en stil.

"Wat een lafaard dat hij zich nu niet laat zien," zei pappa boos. Sophie stond door het raam te turen of ze achterin de winkel misschien iets kon zien bewegen. Maar nee hoor, helemaal niets. Plotseling hoorde ze boven zich een raam open gaan.

"Sophie!" riep een stem. Ze keek naar boven. Daar stond Fred uit het raam te leunen. Hij had een rond dingetje in zijn hand, dat hij naar beneden liet vallen.

Behendig ving Sophie het op. Boven zich hoorde ze het raam weer dicht gaan.

"Wat heb je daar?" vroeg pappa. Hij keek nieuwsgierig naar wat Sophie in haar hand hield. Het was een rond dingetje met een pijtje erin, dat hardnekkig naar de hoek van de straat bleef wijzen, hoe Sophie het ook draaide.

"Ik weet wat het is! Het is een wegwijzer! Die had Fred in zijn winkel liggen toen hij nog geen kapperszaak had. Ik denk dat hij wil dat we het pijltje volgen."

Pappa keek bedenkelijk. "Wie zegt dat dit ding goed werkt?"

"Als hij ons de gracht in stuurt kunnen we toch gewoon naar huis gaan?" vroeg Sophie.

"OK, we gaan het pijltje volgen. Ik wil die Fred wel eens zien."

Zwijgend liep Sophie naast haar vader de straat uit. Pappa mompelde af en toe wat. "Tovenaar, hah! Een prutser is het," zei hij. Aan het eind van de straat wees het pijltje plotseling naar rechts.

"Het werkt!" zei Sophie.

"Goed, we gaan rechtsaf."

Na een eindje lopen wees het pijltje weer naar rechts, een steegje in. Sophie liep achter haar vader aan tussen twee rijen schuttingen, tot er ineens een deur open ging. "Kom snel," zei Fred, en ze volgden hem naar de achterkant van zijn huis. Net als de voorkant zag dat er keurig uit. De kozijnen hadden een frisse witte kleur, en het kleine tuintje was netjes aangeharkt. Sophie had echter niet zoveel tijd om rond te kijken want Fred duwde haar en haar vader de keuken in. Daar stonden mooie nette kastjes, en de keuken had een mooie vloer, maar het viel Sophie al snel op dat er helemaal geen koelkast of fornuis waren. Er was helemaal niets om mee te koken. Wel stond er een tafeltje waarop een pak melk, een stuk kaas en een pakje boter lagen. Het tafeltje was omringd door een vreemd blauw schijnsel. Sophie liep er nieuwsgierig naartoe en voelde eens aan het pak melk. Het was koud!

Ondertussen stonden Fred en pappa elkaar vreemd aan te kijken. "Ik denk dat ik jullie wel het een en ander mag uitleggen," begon Fred.

"Dat zou ik denken ja. Hoe haal je het in je hoofd om te experimenteren op minderjarige meisjes!" riep pappa kwaad.

Fred zuchtte diep en ging op een stoel aan de eettafel zitten. "Ik dacht echt dat ik nu eindelijk iets gevonden had wat ik goed kon en waar iedereen blij mee was. Eerst het tovenaarswinkeltje, en daarna de kapperszaak. Maar elke keer als het volle maan is gebeurt er weer wat vreemds."

Sophie keek Fred verbaasd aan. Ze kroop op de stoel tegenover Fred. "Hoe komt dat?"

"Ik zal beginnen bij het begin." Fred wachtte tot pappa ook op een stoel was gaan zitten, en vertelde: "Ik kom uit een tijd heel lang geleden. Ik was, net als mijn vader, en mijn vader's vader, naar de tovenaarsschool geweest, en was een goede leerling. Ik had alleen een hekel aan al dat gedoe en die geheimzinnigheid die om het beroep van tovenaar hingen. Tovenaars liepen toen altijd in lange gewaden met maantjes en sterretjes erop geborduurd, en ze hadden puntmutsen op. Dat was nergens voor nodig, en ik wilde laten zien dat het ook anders kon. Dus begon ik een winkeltje zoals ik ook hier had, toen ik jou ontmoette." Hij keek Sophie aan, en vervolgde:

"In het begin liep mijn winkeltje goed. Mensen vonden mijn aanpak verfrissend en nieuw. Ik werd gevraagd om met allerlei dingen te helpen. Ik heb zelfs nog geholpen met de bouw van de kerk in deze stad. Maar na een jaar of twee opende een andere tovenaar vlak bij mij zijn zaak. Het was een studiegenoot van mij, aan wie ik een enorme hekel had. Hij had wel een puntmuts op en een lange jas aan, en

al snel liepen vele van mijn klanten naar hem toe."

"Da's ook niet aardig van ze," zei Sophie verontwaardigd.

"Nee," zei Fred. "Maar mensen waren toen nog veel bijgeloviger dan nu. Hij vertelde ze dat als je de juiste rituelen gebruikte, de tovertruucs beter werkten. Hij wist net zo goed als ik dat dat niet waar is. Het gaat erom dat je de magische krachten op de juiste manier bundelt en richt, en dan kan je er alles mee doen wat je wilt. Wat dat betreft verschilt magie niet zoveel van wat jullie elektriciteit noemen. En jullie voeren ook niet eerst een raar ritueel op voordat je de stofzuiger aan zet, of wel? In ieder geval, ik verloor een boel klanten aan die vent, en op een gegeven moment bedacht ik dat ik maar beter ergens anders mijn geluk kon proberen. Willen jullie misschien iets drinken?"

"Nou, lekker," zei Sophie. Pappa begon te protesteren, maar voordat hij wat kon zeggen hief Fred zijn hand op.

"Geen magie, ik weet het. Sophie, er staat cola en nog wat andere frisdrank in de kast daar. Pak maar wat glazen en schenk je vader en ons maar even wat in."

Sophie deed wat haar gevraagd was. Haar vader bekeek zijn glas met argusogen, maar kon er niets vreemds aan ontdekken. Hij nam dus maar een slokje.

"Met het bouwen van de kerk had ik genoeg geld verdiend om mijn winkel te kunnen sluiten en een studie aan de universiteit te doen. Ik verdiepte mij in tijdreizen. Dat was altijd al een hobby van me geweest, en nu kon ik er eindelijk meer van leren. Na een tijd oefenen en proberen kon ik voorwerpen naar de toekomst sturen, en toen ik zeker wist dat ik het goed kon, probeerde ik de toverspreuk voor tijdreizen op mezelf. Ik wilde een tijd vinden waarin mensen niet meer zo bijgelovig waren, en daar weer een nieuwe zaak beginnen."

"En toen kwam je hier terecht," zei Sophie.

Fred dronk in één teug zijn glas leeg. "Ja. Ik vond dit pand leeg staan en begon er mijn winkeltje. Ik vond het wel wat vreemd dat er helemaal geen andere tovenaars in de stad waren. Eerst dacht ik dat de tovenaars al die apparaten maken die jullie overal voor gebruiken. Maar al snel had ik in de gaten dat daar helemaal geen magie aan te pas komt. Hoe ze dan wel werken begrijp ik helemaal niet. Weten jullie dat?" Hij keek Sophie en haar vader nieuwsgierig aan.

"Elektriciteit," zei pappa. Hij keek Fred onderzoekend aan. "Wat is magie dan volgens u precies?"

"U gelooft nog steeds niet dat magie bestaat hè? U zult het toch moeten accepteren. Hoe denkt u dat de piramides gebouwd zijn? Ik heb zelf geholpen met het bouwen van de kerk in deze stad. Zonder magie hadden we nooit het dak erop gekregen."

Pappa zweeg en liet Fred verder gaan met zijn verhaal.

"Ik begon dus mijn winkeltje. Maar al snel kwamen er mensen terug met dingen die in mijn oude tijd altijd prima werkten. Eeuwig brandende kaarsen horen helemaal niet uit te gaan, en ook met de kindervisies die ik toen verkocht waren mensen erg tevreden. Nu doen ze vaak de raarste dingen als ze een tijdje in gebruik zijn geweest. Mijn winkeltje werd steeds minder bezocht. Ik legde een bezwering aan zodat mensen hem langzamer voorbij zouden lopen. Dat hielp wel iets."

"En toen kwamen Sophie en Linda langs," zei pappa.

"O, heet je vriendin Linda?" vroeg Fred. Sophie knikte. Fred stond op en haalde een pak koekjes uit de kast. "Heb ik gisteren in de supermarkt gekocht. Geen magie," zei hij, terwijl hij pappa aankeek. Hij deelde koekjes uit en vervolgde:

"Sophie kwam later terug en stelde me voor een kapperszaak te beginnen." Pappa wierp Sophie een donkere blik toe, maar hij zei niets. Hij was nog steeds

boos, dat kon Sophie wel zien. Ook zag ze dat hij nog niet overtuigd was door Fred's verhaal. Fred ging verder: "Ik maakte de posters, en er kwamen steeds meer mensen naar me toe. Alles ging goed, en ik voelde me een held. Eindelijk was ik beroemd en werd ik weer gewaardeerd! Ik kon nu een echte tovenaar zijn zonder in een apenpakje rond te lopen."

Sophie's vader nam een hap van zijn koekje en vroeg: "Maar wat ging er nu precies fout? Er staan daar mensen voor de deur die er nog heel wat erger aan toe zijn dan Sophie."

Fred zuchtte weer eens. "Het heeft me wat moeite gekost, maar ik denk dat ik het weet. In jullie tijd is er zo weinig magie, dat alle magie die ik in die eeuwig brandende kaarsen en jullie kapsels heb gestopt snel weglekt. In mijn tijd had je van dat weglekken veel minder last. En als er dan iets langskomt wat van zichzelf een sterke magie in zich heeft, zoals de volle maan, dan gaat het fout. Dan raakt alles in de war, en dat is wat er nu gebeurd is. Ik had het van tevoren kunnen voorspellen als ik wat langer had nagedacht."

"Mooi is dat," zei Sophie boos. "Je hebt een heleboel mensen blij gemaakt met een dode mus!"

"Ja," viel pappa haar bij. "Sophie's vriendin is vandaag niet naar school geweest omdat ze zich schaamde voor haar kapsel. Wat denk je daaraan te gaan doen?"

"Ik durf er niets aan te doen. Elke keer als ik magie gebruik kan het volgende maand weer mis gaan. Bijna alle kapsels die ik heb gemaakt worden met magie bij elkaar gehouden." Fred keek Sophie aan. "Bij jou heb ik krullen gemaakt die zonder magie niet konden blijven zitten. Dat is met de volle maan een beetje doorgeslagen zo te zien. Maar ik beloof je: alle mensen die ik heb behandeld hebben over twee weken, als de maan oud is, hun oude kapsel terug."

"Hé, maar wacht eens," zei pappa ineens. "Jij zegt dat de magie die je gebruikt altijd weglekt. Maar je hebt ook verteld dat je geholpen hebt bij het bouwen van de kerk. Maar waarom is die dan nog niet ingestort?" Hij keek Fred grijnzend aan, alsof hij wilde zeggen: "Red je hier maar eens uit."

"Heel simpel. We wilden niet een gebouw maken dat we continue moesten onderhouden door er nieuwe magie in te stoppen. Bovendien kost het overeind houden van zo'n groot gebouw behoorlijk veel moeite. Dus hebben we alleen magie gebruikt om het dak erop te zetten. De kerk houdt zichzelf overeind." Fred staarde dromerig voor zich uit. "Ja, dat was me een klus. Maar het is uiteindelijk goed gelukt."

"Wat ga je nu doen?" vroeg Sophie.

"Ik wil een andere tijd gaan zoeken, eentje waarin meer mensen aan magie doen. Ik weet dat ik een goede tovenaar ben, maar zelfs een hele goede tovenaar kan niet in zijn eentje de wereld veranderen. Dus ik moet op zoek naar collega's."

"Ga je terug naar je eigen tijd?" vroeg Sophie.

"Nee meisje, dat gaat helaas niet. Je kan alleen maar naar de toekomst reizen. Dus ik ga hier en daar wat rondkijken tot ik een geschikte tijd gevonden heb." Fred leunde achterover in zijn stoel.

"Ga je nog wat zeggen tegen die mensen die aan de deur staan te rammelen?" vroeg pappa.

"Wat moet ik ze zeggen? Ze geloven me toch niet meer. Ik heb ze wel horen roepen hoor! Ze vinden me een bedrieger en een charlatan."

"Nou. Dat ben je toch ook? Je kan op zijn minst uitleggen wat er gebeurd is."

"Nee hoor. Ik ga daar niet naar buiten."

"Je durft niet hè?" vroeg Sophie.

"Nee. En nu wordt het tijd voor jullie om te gaan. Ik moet mijn reis voorbereiden." Fred stond op.

"Hoho, dat gaat zomaar niet," zei pappa. Hij stond ook op en keek Fred heel boos aan. Die haalde diep adem.

"Jawel hoor," zei hij, terwijl hij pappa strak aankeek. "Oh, oh, als dat maar goed gaat," dacht Sophie.

"U gaat nu naar huis," zei Fred rustig. Hij liep om de tafel heen naar de keukendeur. Toen hij die vastpakte zag Sophie weer kleine vonkjes overspringen tussen zijn vingers. Tot haar verbazing liep haar vader achter Fred aan, en door de deur de tuin in. Sophie volgde hem op een drafje. "Dag Sophie," zei Fred.

"Mooi is dat," foeterde pappa toen Fred de deur achter hen dicht had gedaan. "Hij laat al die mensen gewoon in angst zitten!" Hij beende door de tuin en het steegje richting de straat. Sophie rende achter hem aan. Nog voordat ze goed en wel bij de straat waren aangekomen hoorden ze een harde knal. Het leek wel of er een dikke boom doormidden knapte! Ook zagen ze een korte felgroene lichtflits. Pappa bleef plotseling stokstijf staan, en Sophie botste tegen hem op. Er volgden nog wat knetterende geluiden en felle lichtflitsen.

"Dat kwam van Fred's huis!" riep Sophie, toen het weer rustig was en ze wat van de schrik was bekomen. Snel renden ze terug naar het huis. Voorzichtig openden ze het deurtje in de schutting en keken de tuin in. Daar stond het huis. Het leek plotseling veel donkerder binnenin. Sophie liep langzaam de tuin in, naar de keukendeur waardoor ze zojuist naar buiten waren gelopen. Haar vader bleef op een afstandje staan kijken. "Sophie, kom terug! Het is gevaarlijk," zei hij bezorgd, maar ze luisterde niet. Even later kwam hij achter haar aan. Ze pakte zijn hand vast.

"Kijk! De kozijnen zijn helemaal afgebladderd, zie je dat?" zei Sophie. Het huis zag eruit alsof het in geen jaren een lik verf had gezien. De ramen, die zojuist nog helemaal schoon en doorzichtig waren, waren nu bedekt met een dikke laag stof en vuil. De kozijnen waren verrot. Sophie drukte haar neus tegen het raam en keek naar binnen. Daar zag ze niets dan een kale lege vieze ruimte met hier en daar een oude vermolmde kartonnen doos. Verstofde spinnenwebben hingen aan het plafond en in de hoeken.

"Het lijkt alsof het al jaren leeg staat," zei pappa.

Sophie zei niets. "Het is net een droom," dacht ze. Ze keek de tuin rond, waar overal onkruid groeide. "Straks word ik wakker en dan is het allemaal niet waar." Ze voelde eens aan haar haar. Jawel, ze had nog steeds die rare krulletjes. Het was dus geen droom. Ze pakte pappa's hand en trok hem mee, terug naar de auto.

Onderweg naar huis waren Sophie en haar vader erg stil. Ze dachten allebei aan de rare dingen die ze hadden meegemaakt. "Ik vind het zwak van hem dat hij zomaar weg gaat zonder die mensen gerust te stellen," zei Sophie.

"Hij kon niet tegen zijn verlies," zei pappa. Hij parkeerde de auto en Sophie en hij liepen naar hun huis. "Heb jij zin om te koken?"

"Nee, ik ben veel te moe," zei Sophie. Pappa draaide zich om en liep terug naar de auto. "Kom, dan gaan we Chinees halen."

's Avonds keken Sophie en pappa samen televisie. Sophie wilde graag het Stadsjournaal zien. "Wie weet hebben ze weer een verhaal over Fred," zei ze. Tot haar verbazing werd het Journaal deze keer niet gepresenteerd door de normale nieuwslezer, maar door Rachid.

"Nieuwe ontwikkelingen rond de mysterieuze kapper die zich Fred Janszoon noemt, hebben veel mensen vandaag tot wanhoop gedreven," begon hij. "Vrijwel iedereen die zich door hem een nieuw kapsel heeft laten aanmeten, werd vandaag wakker met een totaal andere haardos. Ook onze vaste nieuwslezer is het slachtoffer geworden van deze vreemde praktijken. Daarom lees ik vandaag het journaal voor. We hebben voor u een kleine documentaire gemaakt."

Het beeld versprong. Sophie en haar vader zagen de winkel van Fred, met daarvoor een heleboel mensen. "Goh, het was toen veel drukker dan toen wij er waren," zei Sophie. Rachid verscheen in beeld, en zei:

"Fred Janszoon, de inmiddels beroemde kapper die je binnen tien minuten van een nieuw kapsel kan voorzien, lijkt vandaag een grap te hebben uitgehaald met bijna iedereen die bij hem klant is geweest. Zoals u ziet zijn vele kapsels veranderd in de meest vreemde gedrochten, en lijken totaal niet meer op wat de ongelukkige drager voor ogen had toen hij of zij bij Fred in de stoel plaatsnam." Het beeld versprong. Een mevrouw met gemillimeterd felblauw haar zei tegen de cameraman:

"Het is werkelijk schandalig! Ik ben nog nooit zó bedrogen geweest. Ik ben hier om mijn verhaal te halen, maar Fred wenst niet open te doen."

Een andere mevrouw, met een gigantisch felgeel afro kapsel op de ene kant van haar hoofd, en lang zwart haar aan de andere kant, zei huilend: "Ik was zo blij met het kapsel dat hij voor me gemaakt had. Ik had vroeger heel dun vaal donkerblond haar, en hij had een prachtig lang blond kapsel voor me gemaakt, dat heel goed bij mijn oorbellen paste. En moet je nu eens zien! Ik zie eruit als een monster!" Snikkend draaide ze zich om.

Sophie moest lachen. "Linda en ik hebben het nog getroffen met onze kapsels."

Rachid keek weer in de camera en zei: "We gaan eens kijken of we Fred te spreken kunnen krijgen." Hij drong zich door de menigte heen naar de deur, en probeerde deze open te maken. "Wat vreemd, het lijkt wel of hij van binnen zit vastgemaakt. Er is geen beweging in te krijgen." Hij bonsde met zijn vuist op het raam, maar dat haalde ook niet veel uit. "Pof, pof," klonk zijn vuist op het glas. "Het lijkt wel of er kogelvrij glas in zit," zei Rachid. "Het is een vuile oplichter!" riep een kale meneer boos. De camera draaide naar hem toe. "Ik ben advocaat, en reken maar dat ik deze meneer voor het gerecht zal slepen," riep hij. "Mijn vrouw ligt overstuur thuis op bed, en ik heb vanochtend al mijn haar eraf geschoren omdat ik anders niet met goed fatsoen op mijn werk kon verschijnen. Ik ga een flinke schadevergoeding eisen voor iedereen die gedupeerd is door deze meneer!"

Het beeld veranderde weer, en Sophie en pappa zagen Rachid weer in de studio zitten. "We hebben de hele dag geprobeerd de heer Janszoon te spreken te krijgen, maar dat is niet gelukt. Inmiddels heeft de advocaat die u in het filmpje zag de heer Janszoon gedagvaard. We houden u op de hoogte van de verdere ontwikkelingen."

"Wat is dat, gedagvaard?" vroeg Sophie.

"Dat is dat hij voor de rechter moet komen," zei pappa.

"Nou, dat zal moeilijk gaan als hij er niet meer is." Sophie stond op. "Ik ga naar bed. Ik ben bekaf," zei ze. Ze kuste haar vader welterusten en verdween naar boven.

"Hee, Sophie! Wakker worden! Je moet naar school!" Langzaam werd Sophie wakker. Ze wreef haar ogen uit en keek in het lachende gezicht van haar vader. "Wat ben jij een slaapkop zeg," zei die. "Kleed je maar snel aan, dan maak ik je ontbijt."

Langzaam werd Sophie wakker. Ze bleef nog even liggen suffen. "Waar zou Fred nu zijn?" dacht ze. Het leek nog steeds wel een droom. Slaperig stond ze op,

trok haar peignoir aan en liep naar beneden. “Ha, krullenkop!” zei pappa. “Dat ís niet grappig!” mokte Sophie. Ze voelde aan haar haar, en inderdaad, ze had nog steeds die kleine krulletjes.

“Het lijkt toch wel of het gisteren erger was,” zei pappa. Maar Sophie geloofde daar niets van. Pas toen ze op school was zag ze dat haar vader misschien wel eens gelijk zou kunnen hebben. Linda was er ook, en haar haar was iets minder lang en ook minder groen dan Sophie zich kon herinneren. Ze leek nu wel trots op haar kapsel, want ze had een zwart truitje aangetrokken waarop het groene haar duidelijk te zien was. En meester Verschuur had ineens allemaal kleine stekeltjes op zijn hoofd. Maar Fransje riep nog steeds “Kroeskop!” tegen haar. Sophie probeerde hem te pakken te krijgen, maar hij kon erg hard lopen en was te snel voor haar.

“Kom op jôh, trek je er niets van aan,” zei Linda.

“Je hebt gelijk. Maar het is zo’n irritant jochie!”

“Volgens mij vindt hij je wel leuk en doet hij daarom zo.”

Verbaasd keek Sophie Linda aan. “Dat meen je toch niet hè? Ik moet écht niets van dat joch hebben hoor!” Linda giechelde wat, en samen liepen ze naar de klas.

“Je haar is minder krullerig dan gisteren, weet je dat?” zei Linda, terwijl ze één van de krulletjes uitrekte tot Sophie “Auw!” zei.

Sophie en Linda hadden het druk gehad op school. Omdat ze in een hoge klas zaten kregen ze veel huiswerk van de meester. De dagen vlogen voorbij. Sophie keek elke ochtend in de spiegel, en zag steeds haar krulletjes minder dicht worden. Haar haar raakte ook steeds minder in de knoop. Ook dat van Linda begon er steeds normaler uit te zien. Op een vrijdagmiddag liepen Sophie en Linda naar huis. Daar was Sophie’s vader druk aan het praten met een mevrouw. “Ah, Sophie, dit is mevrouw Van Reede. Zij wordt misschien onze schoonmaakster. Dit is mijn dochter, Sophie.” Sophie en Linda stelden zich voor.

“Ga maar even boven spelen, ik kom er zo aan,” zei pappa. Dat deden Sophie en Linda dus maar. Ze deden braaf hun huiswerk totdat ze daar genoeg van hadden. Sophie haalde wat limonade van beneden.

“Ik wist niet dat jullie een schoonmaakster kregen,” zei Linda toen Sophie terug was.

“O, ja. Mijn vader is er al de hele week mee bezig. Ik hoop wel dat ze een beetje aardig is.”

“Misschien wil je vader wel met haar trouwen,” giechelde Linda.

“Dat hoorde ik wel hoor!” lachte pappa, die net op dat moment binnenkwam. Linda werd rood en maakte zich klein.

“Zeg dames, hoe lang is het nu geleden dat jullie voor het laatst werden uitgescholden voor zeemeermin en kroeskop?”

De meisjes keken elkaar aan. “Goh Linda, je ziet er al bijna weer helemaal normaal uit!”

“En jij dan! Die krullen die je nu hebt staan je best goed!”

“Ik dacht dat we dat maar eens moesten vieren! Linda, ik heb je moeder gebeld om te vragen of je mag blijven eten. En als jullie het leuk vinden gaan we morgen naar de dierentuin! Dat hadden we nog tegoed, of niet Sophie?”

Sophie knikte heftig. Naar de dierentuin gaan vond ze altijd een goed idee! “En heb je nu die mevrouw aangenomen?”

Pappa grijnsde. “Ze komt maandag schoonmaken. En nee, ik ga me niet het hele weekend uitsloven om het huis netjes te maken!” Hij keek Sophie en Linda

grinnikend aan. “Gaan jullie mee, dan gaan we Chinees halen!”